

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/43/2016
Identifikačné číslo spisu: 2015200150
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2015200150.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobkyne: M. M., podnikateľka s miestom podnikania Bohdanovce nad Trnavou 121, IČO: 33 207 054, zast.: HALADA advokátska kancelária, s.r.o., Kapitulská 21, Trnava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/20/2015-73 zo dňa 26. januára 2016, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/20/2015-73 zo dňa 26. januára 2016 potvrdzuje.

Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1100307/1/548602/2014/4975 zo 16.12.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný ako odvolací finančný orgán potvrdil v zmysle § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Daňový poriadok“) rozhodnutie Daňového úradu Trnava (ďalej na účely rozsudku len „správca dane“) č. 9213401/5/4031222/2014/Foj z 02.09.2014 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na prejednávajúcu vec odvolací orgán

napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správca dane podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie 1. štvrťrok 2013 v sume 23 250,64 €. Výrubenie rozdielu dane správca dane odôvodnil tým, že žalobkyňa porušila § 19, § 49 ods. 1 a ods. 2 a § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z.“).

Podľa § 68 ods. 65 Daňového poriadku správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov vykázat' alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov.

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

3. Ďalej z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že správca dane vykonal u žalobkyne daňovú kontrolu za účelom preverenia dodržiavania ustanovení zák. č. 222/2004 Z.z. za zdaňovacie obdobie 1. štvrťrok 2013. Protokol z tejto daňovej kontroly č. 9213401/5/3289866/2014 z 04.07.2014 (ďalej len „protokol“) bol žalobkyni doručený 31.07.2014, žalobkyňa zmeškala lehotu na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole a následne správca dane vydal prvostupňové rozhodnutie.

4. Správca dane neuznal žalobkyni právo na odpočítanie dane z faktúry s dátumom dodania 30.01.2013, vystavenej daňovým subjektom EP Systems, s.r.o., Bratislava, IČO : 44 986 238 (ďalej len „dodávateľ“), ktorej predmetom zdaniteľného obchodu malo byť dodanie tovaru - kancelárske stoličky a kreslá v rôznych množstvách a cenách. Právo odpočítania dane z tejto faktúry nebolo uznané preto, že nebolo preukázané, že dodávateľ skutočne dodal tovar deklarovaný na faktúre.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

5. Proti napadnutému rozhodnutiu podala žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie právoplatného rozhodnutia a postupu správnych orgánov, na základe ktorej krajský súd v konaní podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v len „O.s.p.“) (§ 247 a nasl.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.), oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Preto ju zamietol a žalobkyni nepriznal náhradu trov konania, pričom vyslovil právny názor, že nebolo preukázané uskutočnenie zdaniteľného obchodu.

6. Krajský súd vychádzal zo skutočnosti, že dôkazné bremeno zaťažuje daňový subjekt. Poukázal na to,

že žalobkyňa ani jej manžel nevedeli uviesť konkrétnu osobu, ktorá ich napojila na dodávateľa a sprostredkovala obchod. Pochybnosti boli spojené aj s okolnosťami prevzatia tovaru zo skladových priestorov, nejasný je spôsob, akým sa tovar dostal do skladu žalobkyne, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti o skutočnom realizovaní obchodu.

7. Krajský súd ďalej konštatoval, že z administratívneho spisu je dostatočne preukázaná snaha správcu dane objasniť rozporné tvrdenia žalobkyne a jej manžela a čo najúplnejšie zistiť skutkový stav. Správca dane vyzýval žalobkyňu k predloženiu dôkazov, ktorými by odstránila pochybnosti o faktickom uskutočnení dodania tovaru uvedeného na spornej faktúre. Zaujal názor, že predloženie faktúry je len jednou z hmotnoprávných podmienok na uznanie odpočítania dane. Daňové doklady musia byť i odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností musí preukázať daňový subjekt. Žalobkyňa tieto dôvodné pochybnosti nevyvrátila.

III.

Odvolanie žalobkyne, vyjadrenie žalovaného

A)

8. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 23.02.2016 (č.l. 79) proti rozsudku krajského súdu žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla ako dôvod odvolania, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

9. Odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie námietky žalobkyne:

- zistenie skutkového stavu, ku ktorému oba správne orgány dospeli, bolo nedostatočné na posúdenie veci;
- správne orgány dospeli na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým záverom, keď celkom ignorovali viaceré zistené skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie aj prvostupňové rozhodnutie nepreskúmateľné;
- správne orgány opreli svoj záver o nedodaní tovaru len o svoju vlastnú pochybnosť o okolnostiach transakcie. Správca dane nezistil skutočnosti, ktoré by dôvodne spochybňovali samotné dodanie tovaru žalobkyňi, mal pochybnosti o okolnostiach dodania (skladovanie, preprava), na základe čoho dospel k záveru, že zdaniteľné plnenie sa zrejme neuskutočnilo;
- postup správnych orgánov bol arbitrárny, keď namiesto riadneho zistenia skutkového stavu a jednoznačného určenia, v čom spočíva nedôveryhodnosť či pochybnosť žalobkyňou predložených dôkazov o uskutočnení obchodu, rozhodli v neprospech žalobkyne len na základe svojich subjektívnych pochybností, ktorých dôvodnosť nebola preukázaná;
- odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, že nebolo preukázané uskutočnenie zdaniteľného obchodu, pričom dôkazné bremeno znášala v daňovom konaní žalobkyňa, vychádza zo zjavne nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd interpretuje § 24 Daňového poriadku v tom zmysle, že žalobkyňa nesie v daňovom konaní absolútne dôkazné bremeno. Správne orgány aj krajský súd ignorujú fakt, že v prípade vyčerpania dôkazného bremena o skutočnostiach podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku znáša dôkazné bremeno o opaku správcu dane;
- predložením bežných dôkazov, z ktorých vyplýva uskutočnenie dodania tovaru tak, ako to daňový subjekt deklaruje v príslušných účtovných dokladoch, je dôkazná povinnosť daňového subjektu vyčerpaná. Nie je dôvod, aby na preukázanie dodania tovaru konkrétnym dodávateľom v daňovom konaní nepostačovalo predložiť dôkazy, ktoré by na preukázanie tejto skutočnosti postačovalo predložiť v súdnom konaní;
- pochybnosti správcu dane ohľadom dôkazov predložených daňovým subjektom musia byť dôvodné a správca dane môže požadovať preukázať správnosť alebo pravosť predložených dôkazov len v prípade, ak objektívne existuje rozpor o tejto skutočnosti;
- dôkazné bremeno tak zaťažuje aj správcu dane, ktorý svoje pochybnosti musí podložiť relevantnými dôkazmi. Svojevoľné spochybňovanie predložených dôkazov bez preukázania existujúcich rozporov alebo nejasností nie je prípustné;
- žalobkyňa predložila správcovi dane dodací list aj skladovú evidenciu, lebo písomná kúpna zmluva nebola uzatvorená a preprava sa neuskutočnila;

- krajský súd potvrdil názor žalovaného, že dodanie tovaru nie je preukázané aj preto, že sa ho nepodarilo overiť aj u dodávateľa. Výklad, podľa ktorého má žalobkyňa znášať dôkazné bremeno aj ku skutočnostiam týkajúcim sa iných daňových subjektov, ktoré daňový subjekt nemá ako preukázať, je nesprávny a nezákonný;
- žalobkyňa prevzala tovar v sklade, preto nemohla predložiť doklad o preprave. Odovzdanie tovaru podľa žalovanej prebehlo štandardným spôsobom;
- úhrada kúpnej ceny za tovar nie je podmienkou pre uplatnenie práva na odpočet dane;
- reálna existencia tovaru v sklade žalobkyne, ktorého prijatie, skladovanie i úbytky sú u žalobkyne riadne evidované a korešponduje s dokladmi žalobkyne preukazujúcimi nadobudnutie tovaru, je sama o sebe dostatočným dôkazom o tom, že predmetný zdaniteľný obchod skutočne prebehol.

10. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie, eventuálne aby zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

11. Podľa vyjadrenia žalovaného sa v odvolaní uvádzajú v podstate tie isté námietky, ktoré boli uvedené v žalobe. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu.

12. Podľa žalovaného fakt, že sa konateľ dodávateľa (občan Maďarska) nedostavil na vypočutie ako svedok a reálne dodanie sporného tovaru sa nepodarilo u dodávateľa overiť, nebola pričítaná na ťarchu žalobkyne, ale bolo na nej, aby preukázala reálne dodanie tovaru dodávateľom.

13. Žalobkyňa ani jej manžel nepoznali osobu oprávnenú konať za dodávateľa ani si nepamätali osobu sprostredkovateľa, výpovede manžela žalobkyne ohľadne miesta prevzatia tovaru boli rozporné, uvádzal postupne viacero skladov a označil viacero prepravcov, ktorí mali prepraviť tovar. Napokon tvrdil, že tovar bol uložený v sklade na Mikovíniho ulici, od ktorého mal kľúče pán Z.. V odvolaní proti rozsudku sa potom uvádza, že sa nijaká preprava neuskutočnila.

14. K spochybneniu týchto výpovedí prispela aj výpoveď svedka Ľ. C., ktorý uviedol, že spoločnosť, v ktorej bol konateľom, bola zamestnávateľom pána Z. a nemala nič spoločné s dodávateľom. Spornými boli pre žalovaného aj odberateľské faktúry.

15. Skladová evidencia bola podľa žalovaného nedostatočná, žalobkyňa predložila len stav skladu, ktorý neobsahuje okrem iného ani informácie o prírastku a úbytku skladovaného tovaru, teda nemá vypovedaciu hodnotu k deklarovanému obchodu. Fakt, že v sklade sa dňa 01.10.2013 nachádzali zabalené stoličky, nie je dôkazom, že tovar bol dodaný dodávateľom.

16. Hoci úhrada sporného obchodu nie je podmienkou pre uplatnenie odpočítania dane, rozporné a nepreukázané účelové tvrdenia ohľadne preukázania úhrady podľa žalovaného prispeli k spochybneniu predmetnej transakcie.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s § 250ja ods. 1 O. s. p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O. s. p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyselne (viď § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolaniu nemožno vyhovieť a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 v spojení s § 250ja ods. 3 O. s. p. potvrdil.

18. Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v §

205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto odvolací súd primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

19. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu k problematike daní plynie, že správa daní vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Správca dane je oprávnený a zároveň aj povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, samozrejme za zachovania procesných práv daňových subjektov, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na odpočítanie DPH (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 8 Sžf 75/2014).

20. Zákon o DPH vyžaduje na vznik práva na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu (sp. zn. 8 Sžf 26/2014).

21. Po preskúmaní vydaných rozhodnutí a administratívneho spisu aj odvolací súd dospel k rovnakým záverom ako finančné orgány a prvostupňový súd, že sa žalobkyni nepodarilo preukázať splnenie podmienok na odpočítanie dane zo spornej faktúry, ako sú ustanovené predovšetkým v § 49 a § 51 zák. č. 222/2004 Z.z. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu a preto iba rozvinie a doplní o niekoľko poznámok, ktorými odpovie aj na odvolacie námietky.

22. V preskúmanom prípade vznikla pri daňovej kontrole pochybnosť, či bol žalobkyni predmetný tovar (kreslá a stoličky) dodaný dodávateľom deklarovaným na predloženej faktúre. Pochybnosť vyvolali okrem iného rozpory vo výpovediach žalobkyne a jej manžela v priebehu daňovej kontroly, ktoré sa týkali okolností prevzatia tovaru. Ďalej reálnosť obchodu spochybnil fakt, že nedošlo úplnému k zaplateniu kúpnej ceny, pričom podľa žalobkyne bola uhradená iba jej časť formou započítania, pričom však žalobkyňa neposkytla ďalšie informácie o tomto právnom úkone. Nie je známe, žeby existovali iné záväzky medzi žalobkyňou a dodávateľom, ktoré by boli započítateľné. Tým vznikla pre žalobkyňu povinnosť uvedené pochybnosti odstrániť.

23. Žalobkyňa uviedla ako odvolací dôvod fakt, že krajský súd nesprávne vec právne posúdil, keď súhlasil so závermi daňových orgánov o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou. Podľa žalobkyne bolo dôkazné bremeno vo vzťahu k spochybneniu reálnosti deklarovaného plnenia na žalovanom, resp. správcovi dane. Odvolací súd má za to, že správca dane vykonal dostatočne podrobné dokazovanie, získané dôkazy riadne vyhodnotil a nepochybil, keď dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala reálnosť deklarovaného obchodu.

24. V situácii, keď žalobkyňa v podstate sama priznáva, že nepozná konateľa dodávateľa a nevie, s kým komunikovala, ani ktorá osoba mala obchod sprostredkovať, nedisponuje ani len objednávkou, iba faktúrou vystavenou nekontaktným dodávateľom, z ktorej nie je zrejmé, kto ju v skutočnosti vystavil a dodacím listom, pričom kúpnu cenu nezaplatila a nevie jednoznačne uviesť, v ktorom sklade tovar prevzala, sú podľa odvolacieho súdu pochybnosti celkom opodstatnené. Fakt, že žalobkyňa podľa svojho tvrdenia vedie skladovú evidenciu a predložila doklady o dodaní tovaru svojim odberateľom, nie je

dôkazom o pôvode tovaru. V administratívnom spise sa nachádza pod č. 29 iba stav skladu ku dňu 06.06.2014 predložený žalobkyňou, čo podľa odvolacieho súdu nedokazuje nadobudnutie tam evidovaného tovaru od deklarovaného dodávateľa.

25. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne v odvolaní, že z jej pohľadu prebehlo dodanie tovaru štandardne a pochybnosti správcu dane sa vzťahujú ku skutočnostiam, ktoré sa týkajú dodávateľa (právo dodávateľa využívať sklad, vzťah pána Z. k dodávateľovi), o ktorých žalobkyňa nemohla vedieť, odvolací súd poukazuje na to, že od podnikateľa sa očakáva riadna starostlivosť, k čomu pri tomto type obchodu patrí aj základné preverenie si obchodného partnera, resp. osoby, s ktorou koná a preukázanie skutočného vzniku obchodno-právneho vzťahu. V opačnom prípade ohrozuje svoju možnosť domáhať sa svojich práv. Z judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že každý subjekt vstupujúci do obchodných vzťahov musí zachovávať náležitú mieru obozretnosti, predovšetkým vzhľadom k povahe tovaru a služieb a zabezpečiť si potrebné doklady na splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane. V prípade, že zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je preukázateľne uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry nie je predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH (porovnaj napr. rozsudky vo veciach sp. zn. 4Sžf/20/2011, 8Sžf/51/2010). Platiteľ dane, ktorý si chce uplatniť právo na odpočet dane, si musí byť vedomý aj svojho dôkazného bremena v daňovom konaní, ktorého neunesenie má za následok nepriznanie práva na odpočet dane.

26. Fakt, že konateľ spoločnosti PAPILION EUROPE, s.r.o., ktorá prevádzkuje označený sklad a je zamestnávateľom označeného pána Z., ktorý mal tovar v tomto sklade údajne odovzdať, poprel spojitost s dodávateľom, je ďalším dôkazom, ktorý viedol správcu dane, žalovaného aj krajský súd k záveru, že žalobkyňa ňou deklarované okolnosti realizácie obchodu nepreukázala a tým bolo spochybnené samotné uskutočnenie obchodu.

27. Argumentácii žalobkyne, že pochybnosti správcu dane sa týkali len okolností dodania tovaru, nie však samotného zdaniteľného obchodu, nie je možné prisvedčiť. V situácii, kedy žalobkyňa preukazuje pôvod tovaru len dodacím listom a faktúrou, pričom chýba akýkoľvek dôkaz z prostredia tretích osôb (napríklad potvrdenie prepravcu), tovar nenesie špecifické výrobné značky (čísla) umožňujúce overiť jeho pôvod a samotný dodávateľ, ktorý neodviedol z tohto obchodu daň, je nekontaktný, mohli práve jednoznačne preukázané okolnosti dodania rozptýliť pochybnosti správcu dane, čo sa však nestalo.

28. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa dôkazné bremeno na preukázanie splnenia materiálnej podmienky odpočítania dane z deklarovaných obchodov neunesla, a to sa jej nepodarilo ani tvrdeniami obsiahnutými v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, pretože tieto nepreukazujú skutočné dodanie tovaru deklarovaným dodávateľom.

29. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol po právnej stránke správne a v súlade so zákonom, keď sa na podklade riadne zisteného skutkového stavu stotožnil so závermi žalovaného a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Keďže námietky žalobkyne vznesené v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nie sú dôvodom na zrušenie alebo zmenu rozsudku krajského súdu, rozhodol odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 Os.p. v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta Os.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Os.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobkyňa v tomto konaní úspešná nebola a žalovanému v systéme správneho súdnictva právo na náhradu trov konania zásadne neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).